

Sygn. akt V KK 47/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Przemysław Kalinowski

SSN Michał Laskowski

Protokolant Katarzyna Wępa

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Grzegorza Krysmanna,
w sprawie **J. T.**

wobec którego warunkowo umorzono postępowanie z art. 61 Ustawy z dn. 20
marca 2009r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. z 2017r. poz.1160 z
późn.zm.)

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 14 lutego 2019 r.,

kasacji wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego na
korzyść

od wyroku Sądu Rejonowego w G.

z dnia 31 lipca 2017 r., sygn. akt II K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o
zakazie wstępu na imprezy masowe i w tym zakresie przekazuje
sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w G.**

UZASADNIENIE

J. T. wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 31 lipca 2017 r. w sprawie II K (...) został uznany za winnego tego, że:

- w dniu 21 maja 2017 roku w G. na stadionie im. (...) podczas trwania imprezy masowej tj. meczu PGE pomiędzy C. a F., publicznie i bez powodu, okazując przy tym rażące lekceważenie porządku prawnego, poprzez spalenie szalika w barwach klubowych drużyny przeciwnej prowokował kibiców do działań zagrażających bezpieczeństwu tej imprezy,

tj. o czyn z art. 61 Ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (j.t. Dz. U. z 2015 r., poz. 2139).

Postępowanie o ten czyn, na podst. art. 66 § 1 k.k. w zw. z art. 67 § 1 k.k., warunkowo umorzono na okres próby wynoszący dwa lata.

W okresie próby oddano oskarżonego pod dozór kuratora sądowego, a na podstawie art. 41b § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeczono wobec J. T. zakaz wstępu na imprezy masowe obejmujący wszelkie imprezy masowe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz mecze żużlowe rozgrywane z udziałem klubu sportowego F. i zobowiązano go do przebywania w miejscu stałego pobytu podczas trwania meczy żużlowych F. na okres 2 lat.

Wyrok ten uprawomocnił się niezaskarżony przez żadną ze stron.

Kasację od tego orzeczenia w części dotyczącej orzeczenia o zakazie wstępu na imprezy masowe, na korzyść skazanego, wywiódł Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny i podniósł w niej zarzut:

- rażącego i mającego istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia przepisów prawa karnego materialnego, a mianowicie – art. 41b§1 i 9 k.k. polegającego na orzeczeniu wobec J. T. obowiązku przebywania w miejscu stałego pobytu w czasie trwania meczy żużlowych F. na okres dwóch lat, podczas gdy tego rodzaju obowiązek może być orzeczony wyłącznie na podstawie art. 41b§3 k.k. i powinien on być połączony z zastosowaniem systemu dozoru elektronicznego, a ponadto okres jego stosowania nie może być dłuższy niż 12 miesięcy.

Podnosząc powyższe skarżący wniósł o uchylenie orzeczenia w zaskarżonej części i w tym zakresie o przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w G. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest zasadna w części w jakiej podnosi zarzut obrazy art. 41b § 9 k.k. W pozostałym zaś zakresie skierowana została wbrew wskazanemu w niej kierunkowi zaskarżenia (na korzyść oskarżonego).

Zauważyć należy, że Sąd Rejonowy orzekając środek karny zakazu wstępu na imprezę masową nie mógł obrazić art. 41b § 1 k.k. skoro przepis ten normuje ogólne zasady orzekania tego środka. Winien natomiast orzeczenie to oprzeć na art. 41b § 3 k.k., który to przepis konkretyzuje te ogólne zasady. Z przepisu tego wynika też obligatoryjność zastosowania systemu dozoru elektronicznego wobec skazanego. Tego w niniejszej sprawie nie uczyniono, co niewątpliwie skutkowało rażącym naruszeniem prawa materialnego. Rzecz jednak w tym, że kasacja w niniejszej sprawie została wywiedziona przez Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego. Orzeczenie zaś, w ponowionym procesie, dozoru elektronicznego, ewidentnie pogarszałoby sytuację J. T., a w konsekwencji „przełamywałoby” wskazany kierunek środka zaskarżenia prowadząc do skutków ewidentnie niekorzystnych dla niego (poprzez obostrzenie zakazu stadionowego o dozór elektroniczny). Z tego względu, w obliczu pośredniego zakazu *reformationis in peius*, wyrażonego w art. 443 k.p.k., nie było podstaw do uwzględnienia tej części zarzutu kasacyjnego.

Słusznie natomiast podniesiono w skardze zarzut obrazy art. 41b § 9 k.k. Przepis ten wskazuje bowiem jednoznacznie, że zakaz stadionowy, o którym mowa w art. 41b § 3 k.k. „orzeka się na okres nie krótszy niż 6 miesięcy i nie dłuższy niż 12 miesięcy”. Nie było zatem, na podstawie tego przepisu, możliwości orzeczenia środka karnego na okres dwóch lat.

Ponieważ ten dwuletni okres, na który orzeczono zakaz stadionowy w niniejszej sprawie jeszcze nie upłynął, w tej części zaskarżony wyrok należało uchylić i w tym zakresie sprawę przekazać do ponownego rozpoznania.

Kierując się przedstawionymi względami Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

Przy ponownym rozpoznawaniu sprawy Sąd Rejonowy winien orzec zakaz stadionowy w granicach przewidzianych prawem, a więc stosując normę art. 41b § 9 k.k. i zaliczyć na jego poczet okres odbytego już środka karnego. Jednocześnie, jak wskazywano to już powyżej, nie ma możliwości, wobec braku skargi wniesionej

na niekorzyść J. T., orzeczenia wobec niego dozoru elektronicznego wynikającego z obligatoryjnej w tym zakresie normy art. 41b § 3 k.k.